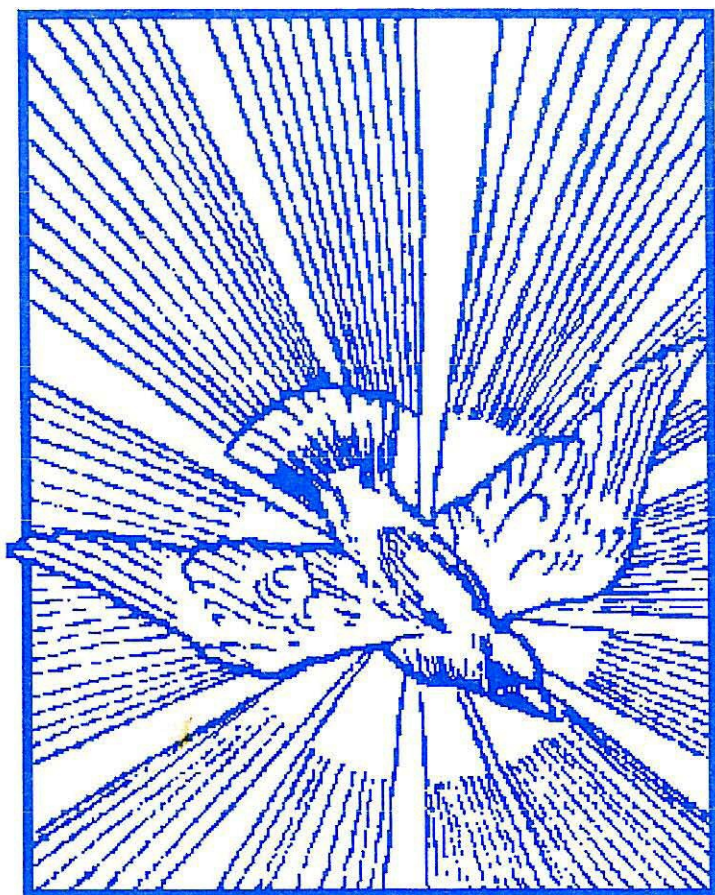

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Víra-----	5
2. Chci-----	7
3. Zeleninová zahrada-----	9
4. Otčenáš-----	14
5. Duše zemřelých-----	18
6. Kritika a pomluvy-----	23

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

*Můj život stal se tvým a teď mám v srdci klid,
ježž ničím pozemským nechci dát zakalit.
Nechť ničím svět mi je, nechť já jsem světu nic,
nechť svět mě pokryje míjením bez hranic.
Jen tebe, Jediný, kéž najdu každý den
a z máje do zimy jdu pod tvým pohledem.*

Anděla Janoušková: „Po karmelských stezkách.“

Víra

Víra je síla a cesta k tomu, po čem každý touží: po životní harmonii, lásce a jednotě všeho vesmírného života.

Člověk je to, co myslí a věří. Většina lidí myslí a věří jen v rámci života vnějšího, ačkoliv nevědomě touží po životě vnitřním, na který naráží ve všech životních problémech a požadavcích.

Cesta k čisté víře znamená změnu způsobu dosavadního myšlení, odstranění vsugerovaných předsudků, návyků a všeho nesprávného, co nás oslabuje duševně i tělesně. Vyžaduje toleranci, porozumění, lásku a službu životům ostatním.

Není důležité, jak nazýváme Toho, v něhož věříme. Bůh, Allah, Absolutno neb nejvyšší kosmická inteligence. Podílí se stejnou měrou na každé náboženské nauce, ale je potlačován předsudky, kastovníctvím a vzájemnou nesnášenlivostí.

Hlasatelé Kristova vesmírného evangelia neodsuzují, ale vysvětlují, přesvědčují proudem žehnající lásky a vlastním příkladem, mluví řečí, která je všem srozumitelná, protože vychází z pramenů lásky k Tvůrci a člověku. Jejich úkol není lehký a těch, kteří je následují, není mnoho. Kdyby žil Ježíš v dnešní době, bude i on, dnes jako před dvěma tisíci lety, vystaven posměchu, nevěře a odsouzení.

Intenzita a čistota víry zrcadlí duševní stav a vnitřní vývojový stupeň člověka. Duchovní probuzení přichází pomalými kroky a v různém tempu. Vnitřní vývoj nezná velké skoky. Někdo je ve své víře dál, jiný zůstává stát nebo se neustále vrací sem a tam, až ztratí orientaci a správný směr a musí začít po určité době nebo někdy až v příštím životě znovu.

U většiny lidí začíná víra teprve tehdy, když potřebují pomoc a ochranu pro sebe nebo pro někoho ze svých blízkých a pozemská moudrost jim ji není schopna dát. Po vyřešení problému nebo po poskytnuté pomoci buď brzy zapomenou nebo jdou ve své víře dál.

Víra je výsledkem svobodné vůle člověka, silně ovlivňované vnějšími a vnitřními životními aspekty, životním prostředím,

hodnotami myšlení a mírou, kterou jsme schopni přijímat pozitivní nebo negativní inspirace nadzemských sil.

Víru odmítá ten, komu chybí schopnost porozumět.

Diference mezi zdrojem, z něhož čistá víra vychází a mezi projevy svobodné víry člověka jsou pro čistou víru brzdou. Nejsilnějšími diferencemi jsou závist, nenávisť, lež, zlomyslnost, chytráctví, egoismus a dobrovolné přijímání dalších negativních inspirací od těch, které nazýváme démony.

Pravou víru nenalezneme, pokud zápasíme jen s osobními pocity a s primitivními představami absolutní, život tvořící a udržující síly, kterou nazýváme Bůh. Je rozdíl, jestliže tuto sílu jen podkuřujeme a uctíváme rituálními návyky a slovy nebo hledáme-li její pravou podstatu a pravdu v sobě, v práci na pročišťování sebe sama, v tichu, v mlčení, ve vnitřním prožití a ve službě bližnímu. Vyvažujeme rozum citem, otevřeme se pohledu za hranice hmoty, poznávání účelu a smyslu všeho bytí, abychom se mohli vrátit tam, kam patříme: ke svému Tvůrci.

Cesty návratu jsou různé, ale jejich cíl je jeden: víra v Toho, kdo mne volá a vede, poznávání Jeho očima sebe sama.

Špatně zabalený balíček se na poštovním úřadě roztrhl a vypadla z něho vzácně vybavená bible. Listonoš neodolal a ponechal si ji.

Když vyšla krádež najevo a měl říci, proč to udělal, odpověděl: „Protože věřím na Boba!“

Anthony de Mello

Chci

Zvládnutí a odstranění nedobrych návyků a charakterových vlastností, nesprávného myšlení, slabostí a chyb, které jsou již po léta fixním programem našeho vědomí, není lehké. Vytvářejí silné energetické pole, které musí být vyváženo ještě silnějším protipolem, chceme-li je zvládnout a odstranit. To vyžaduje čas, vytrvalost, silnou vůli a trpělivost, protože podvědomí a rozumové vědomí se brání s neuvěřitelnou houževnatostí proti všem změnám.

Velikou potíží je již začátek sám: přiznat si nezkresleně, bez výmluv a omluv svoje nedostatky. To je požadavek, který splní jen ten, kdo vidí své slabosti ve stejně ostrém světle a posuzuje je stejným měřítkem jako slabosti cizí.

Tyto nedobré původce nestačí jen potlačovat, musíme je zcela odstranit a nahradit je návyky a vlastnostmi pozitivními, jinak zůstávají v nás. Jejich negativní energie se shromažďuje v podvědomí, odkud po určité době stále znovu s dvojnásobnou silou vyrazí a my nejsme schopni pochopit, proč jsme opět upadli do dřívějších zlovyků, ačkoliv jsme se jim snažili vyhýbat.

Jak začít ? Důslednou myšlenkovou kontrolou. Myšlenky jsou zárodečným stavem všeho, co děláme.

Jasnými, jednoznačnými povely na naše podvědomí, které nezná budoucnost, jen minulost a přítomnost. Jsou-li zaměřeny do budoucnosti, nepřijímá je.

Příklad: Nestačí říkat si: „*Nebudu lhát, zůstanu klidný, nebudu dělat to a to...*“

Podvědomí vyžaduje přesný povel: „*Jsem klidný, nelžu, nezávidím, ovládám svoje pocity, myšlenky a slova...*“

To, co vyslovíme, musíme si jasně představit, procítit v sobě, abychom si byli schopni v okamžiku často již automaticky přicházejících slabostí uvědomit, že chceme jejich opak.

Charakterové nedostatky, nedobré návyky a chyby můžeme zvládnout i pomocí spánku. Ve spánku je aktivita denního rozumového vědomí potlačena. Podvědomí je schopno dosáhnout

spojení s vyšším vědomím, kterému jsme dali před usnutím určité povely a přenesl si je po probuzení do denního vědomí. To je velká posila pro kontrolu sebe sama a proti všemu, čeho se chceme zbavit.

Hodnoty myšlenkové energie, pozitivní představy a předsevzetí, učiněná před usnutím, jsou rozhodující nejen pro hodnotu spánku, ale i pro průběh příštího dne.

Poznat a ovládnout sebe sama je dlouhý, ale bohatstvím vnitřního poznání a růstu provázený boj. Rozhodujícím činitelem jeho úspěchu je slůvko „chci“. Chci hned, ne „...až budu mít víc času, až udělám to nebo ono, až...“ Toto *až* vyslovují mnozí z nás tak dlouho, „až“ je na jeho realizaci pozdě.

Svět, život a jeho problémy ztratí svoji tíhu, naučíme-li se je potkávat pročištěným, projasněným vědomím: „Chci“.

*Odvěká láska, vždy zas nová,
skrytá jak vůně v poupěti,
kdež dojde tam, kde zmlknou slova,
kde zticháme v tvém objetí.*

Anděla Janoušková: „Po karmelských stezkách.“

Zeleninová zahrada

V dnešní přetechnizované, hlukem a egoismem ve všech životních oblastech přeplněné době, touží mnozí z nás po tichém koutku v přírodě, po zeleném trávníku, malé zahrádce pod okny domova s květinami, štěbetáním vraců a jarním zpěvem košů.

Ne všem se tato touha splní, ale ti, kteří došli k realizaci svých přání a představ, by měli přemýšlet o tom, jak tohoto daru správně využít. Ochotou učit se přírodu tiše pozorovat a mít ji rád, udělat si čas a učit se poznávat, jak každá rostlina a živočich oddaně a bez odporu plní svoji úlohu ku prospěchu celého životního celku.

Zahrada, v níž a s níž žijeme, je zrcadlem našeho fyzického a duševního stavu. Z milionů semen, které vítr roznáší, zapadnou do naší zahrady a začnou klíčit jen ty, jejichž životní vibrace harmonizuje s vnitřními vibracemi v ní žijícího člověka a jeho příbytkem.

Rostliny jsou alchymisty, kteří si sami vytvářejí potřebné látky, jestliže je v zemi kde rostou nenajdou. Neporušujme harmonii jejich životní aktivity násilnými zásahy, ohrožováním rovnováhy půdy, používáním stále většího množství chemických substancí, jen abychom získali co nejvíce úrody. To je možné i přirozenou cestou.

K ochraně rostlin před škůdci a k podporování jejich růstu můžeme využívat znalostí o vzájemné sympatii a antipatii jednotlivých rostlinných druhů. Tím neohrožujeme na životě a správném vývoji přírodu a ani sebe sama.

Zaměřím se dnes na zahradu zeleninovou, na sympatie a antipatie, se kterými se jednotlivé rostlinné druhy potkávají a jak tyto pocity můžeme využít k ochraně před nežádoucím plevellem a hmyzem.

Brambory

Nejosvědčenějším prostředkem proti škůdcům brambor je v jejich řadách zasetý bob obecný, ale i okolo bramborového záhonu zasetý aksamitník (*tagetes*). Aksamitník vylučuje látky,

kterým se škůdci brambor vyhýbají. Dobré zkušenosti jsou i s křenem, zasazeným do všech čtyřech rohů bramborového pole.

Zvláštními přáteli brambor jsou slunečnice, hluchavky, vičenec, lichořeřišnice větší (*tropaeolum majus*), kapusta, zelí, kukuřice a hrách. Hluchavky a řebříček obecný stimulují nejen brambory, ale všechnu zeleninu.

Proti mandelince bramborové se osvědčilo zasadit mezi brambory zelené fazole. Ještě silněji působí lilek jedlý, baklažán. Mandelinky se koncentrují na jeho plody a mohou být lehce posbírány.

Pozorujete-li, že na bramborovém poli roste přemíra lebedy a merlíku, znamená to, že brambory vyčerpaly půdu, ve které rostou a půda potřebuje posilu.

Zahradní jahody milují močůvku, boreč a borovice. Borovicové jehličí jim dává výbornou lesní vůni a sílu, ale i salát, špenát a keřičkové fazole podporují jejich růst a zdraví.

Fazole mají mnoho oblíbenců a ochránců: kapustu, zelí, květák, červenou řepu, celer, pór, okurky, ale i kukuřici, která využívá dusíkaté sloučeniny, vylučované fazolemi ve velkém množství do půdy.

Ale zasadíme-li popínavé fazole mezi červenou řepu, květák nebo cibuli, nesnášejí se.

Kopřivy jsou požehnáním zahrad. Obohacují půdu vápníkem, zvyšují úrodu ovoce a aromatické substance mnohých bylin. Jako příklad uvedu mátu peprnou. Roste-li v blízkosti kopřiv, obsahuje mnohem větší množství éterického oleje.

Kopřivy na kompostu nebo na hnoji urychlují tlení organických odpadků a snižují jejich zápach.

I některé housenky motýlů se živí kopřivovými listy.

Kopr má rád kukuřici, salát, cibuli a okurky, ale nenechávejte ho v blízkosti mrkve.

Měsíček lékařský je nepřitelem mravenců a nematodů, hlístic. Milují ho záhony růží a rajčat, které chrání před hmyzem.

Česnek, cibule, pažitka a šalotka udržují zdraví ovocných stromů a růží, které mnohem silněji voní a zároveň jsou chráněny před mšicemi. Česnekové a cibulové roztoky jsou nejučinnějšími antibiotiky přírody.

Okurky vyhledávají koňský hnůj, slunečnice, kukuřici a brambory.

Kapusta a zelí, nasazené společně s yzopem lékařským nebo se šalvějí jsou chráněny před housenkami běláška zelného.

Rozdrcený zelný list, přiložený na bolavé místo, zmírňuje v krátké době tělesné bolesti člověka.

Majoránka se nesnáší se zelím nebo kapustou, odpuzuje mravence, mloky a pavouky.

Salát vyhledává blízkost zahradních jahod a mrkve. Není dobře sázet v jeho blízkosti ředkvičky, odebírá jim pikantní chuť.

Salát obsahuje hodně bromu, proto se doporučuje jíst ho před spaním. Zajišťuje dobré usínání a spánek.

Angrešt a černý rybíz by neměly růst pohromadě. Nesnášejí se a ohrožují se navzájem v růstu a úrodě.

Křen je ochráncem brambor a výborným konzervačním prostředkem pro ovoce (asi pět měsíců). Vejce je schopen udržet čerstvá údajně až pět let. Na podzim musí být křen vyňat ze země, jinak se jeho kořeny brzy rozrostou po celé zahradě.

Máta peprná a kadeřavá chrání zeleninu před mšicemi a housenkami běláška zelného, odrazuje mravence a komáry.

Sáček s usušenou mátou je výborným prostředkem proti molům.

Lístky ptačince, žabince obecného (*Alsinula media*) jsou výbornou potravou pro posílení zeslabeného těla člověka. Působí močopudně a jsou používány i proti křečím. Pokrývají půdu a tím udržují její vlhkost.

Kostival lékařský je velmi oblíbený v Anglii. Jeho dušené kořeny jsou zdravou pochoutkou, zvláště pro staré a nemocné lidi. Má velkou léčebnou sílu pro kosti.

Kozlík lékařský, baldrián přitahuje kočky a dešťovky, hodí se jako obruba záhonů. Dešťovky zkypřují půdu a tím zvyšují její úrodnost.

Postřikování rostlin jednou za měsíc roztokem kozlíku zvyšuje jejich odolnost proti všem nemocem.

Fenykl obecný musíme zasadit až do nejzazšího rohu zahrady. Škodí všem rostlinám. Sám nesnáší koriandr. Jsou-li v jeho blízkosti pelyněk nebo boží dřevce, není schopen vytvářet semena.

Slunečnice jsou v Rusku sázeny kolem obilných polí, protože mají odpuzující vliv na myši. V blízkosti slunečnic rostou zvláště rychle a silně okurky.

Pro opylování stromů a keřů je dobře lákat do zahrady včely pomocí rostlin, které mají rády: boreč, tymián, yzop, majorán, bazalka, všechny druhy máty, šanta kočičí, petržel, kopr, slunečnice, celík zlatobýl, černý bez, ptačí zob a divoké růže. Nádherná komule (*Buddleja*) přitahuje zvláště motýly.

Rostliny vhodné proti škodlivému hmyzu:

Kapradě samčí - chrání zahradní jahody

Česnek, cibule - proti ponravám

Lichořeřišnice přelitá vodou vytvoří v krátké době hustou jichu. Stromy a keře, postřikované jejím zředěným roztokem, jsou chráněny proti všem škůdcům.

I kolem jednotlivých záhonů nasázená lichořeřišnice působí jako ochrana proti mšicím.

Krky odpuzuje blízkost pryšce a oloupaný česnek, zastrkaný do země.

Proti molům jsou účinné: levandule, máta, rozmarýn a šalvěj s trochou pelyňku. V sáčku zavěšené nebo položené ve skříni chrání šatstvo a koberce.

Komáři se vyhýbají blešníku obecnému a mátě peprné. Rozdrčená poupata krušiny olšové uvolňují esence, které komáry ochrnují. Skočec obecný (*ricinus*) je krásná, ale jedovatá dekorativní rostlina. V zahradě odpuzuje komáry i jiný hmyz.

Myši se vyhýbají místům, kde rozložíme listí chebdí nebo zasádíme hrachor.

Mouchy nesnášejí bukové listí a rozdrčená poupata krušiny olšové. Stejně nepříjemná je jim i modrá barva.

Slimáci nenapadají místa s dřevěnými pilinami nebo mezi záhony roztroušeným bukovým listím.

Housenky vypudíme mezi zeleninou zasázeným yzopem, šalvějí a mátou pepnou.

Proti *mšicím a dřepčíkům* se doporučuje postřik tabákovým odvarem, nejlépe brzy ráno, pokud ještě zůstává na listech rosa. V jednom litru vody vaříme 1 kg tabákových zbytků, až má odvar tmavohnědou barvu. Zředěný dešťovou vodou je výborným postřikem proti škůdcům.

Nakonec připojuji krátkou meditaci v přírodě v blízkosti starých stromů:

Stojíme vzpřímeni (nejlépe bosí, bez gumových podrážek nebo podpatků), lehce rozkročení tak, aby naše chodidla cítila celou plochu země, na níž stojíme. Ruce postranně vztažené s roztaženými prsty k větvím a listům stromu, zavřeme oči a představujeme si:

„Jsem strom. Moje kořeny sahají hluboce do země a utahují její sílu a živné látky. Cítím, jak stoupají mým tělem a oživují všechny moje orgány.

Zpívám s ptáky chorál lásky a díky Stvořiteli za zdraví sílu a harmonii duše.

Moje listy dýchají zhluboka a pravidelně nádherný svěží vzduch. Slunce zahluje moje tělo světlem, teplem a mírem.

Jsem zdravý, jsem šťastný a klidný, jsem Já...”

Můžete hovořit s ptáky, květinami, s větrem a vodou, každý si vybere to, co má v přírodě nejvíce rád.

Meditace v přírodě oživují, prosvětlují a harmonizují tělo i duši.

Literatura: Mellie Uyldert: „Verborgene Kräfte der Pflanzen“

Otčenáš

Jednou z nejoblíbenějších a nejznámějších modliteb křesťanských konfesí celého světa je modlitba Otčenáš, kterou učil Ježíš svoje apoštoly a učedníky. I ona byla člověkem ve svém původním znění částečně pozměněna, ale ne tak silně jako evangelia.

Duchovní učitel Emanuel nám předal její původní znění zároveň s vysvětlením jejich proseb.

Dnešní závěr modlitby Ježíš a první křesťané neznali. Byl až mnohem později na původní text připojen katolickou církví.

„Otče náš na nebesích, Stvořiteli všeho a všech, posvěť se jméno Tvé.

Tvé království přijď k nám blíž a Tvá vůle se staň v nebi i na Zemi.

Dej nám chléb pro budoucí dny a odpusť nám naše probřešení. I my chceme odpouštět všem, kteří se proti nám provinili.

Otče, buď naším vůdcem a ochráncem v pokušení a osvobod' nás z moci zla.“

„Otče náš na nebesích...“

Otec, kterého nazýváme Bůh, je nezměrná síla, světlo, láska a kreativita, z níž vychází všechen život a možnost jeho existence. Není beztvarou energií, má postavu a formu. Domněnka, že postava a forma jsou jen vlastnosti hmoty, není správná, protože všechno hmotné se odráží v duchovním. Duch, síla, hmota.

Ježíš se správně modlil: „...na nebesích!“.

Nebesa si lidé představují různě, přiměřeně svému hmotnému životu. Korán popisuje nebe jako prostor zdobený vši pozemskou nádherou, drahokamy, bohatstvím všeho druhu, prosycený voňavými tyčinkami a orientálními esencemi.

Katolíci věří na očištec, peklo a nebe.

Buddhisté mají nirvánu, Indiáni věčná loviště. Následuje Olymp, Wallhala...

To, co člověk nazývá nebem, jsou životní prostory duší od nejnižšího vývojového stupně až ke sférám nejvyšším, domovu čistých duchovních bytostí a Krista. Nejvyšší sféra vůbec je sféra Boha samotného. Čím vyšší je nebeská sféra, tím více stoupá její nádhera, kterou si lidé nejsou schopni představit. Je to krása a bohatství, které nepatří jen Bohu, ale všem duším v ní žijícím.

Pozemská náboženská nauka vás učí, že Bůh je na nebesích a je všudypřítomný. Bůh je *duchovní osobnost* a proto *nemůže* být všudypřítomný. Všechny věci a dění jsou Mu však přístupny pomocí od Něho vycházející životní síly, jejímž působením je vše Jím stvořené udržováno v pohybu a na životě. I ke spojení s lidmi dochází pomocí této životní síly, pomocí ducha, části Božské energie a Světla v nitru člověka.

Každá myšlenka, slova a činy člověka se otiskují v jeho životním ódu⁺, který si po smrti těla odnáší jako životní kroniku do nadzemských sfér⁺⁺ k ódové kronice jeho životů minulých.

Po smrti fyzického těla neodchází duše k Bohu, nepadne do posmrtného spánku a nečeká na pozouny posledního soudu. Poslední soud přichází hned po smrti. Jako film probíhá před duší právě odešlý život, ale i životy minulé. Nezatížena fyzickým tělem je schopna poznat nezkreslenou duchovní pravdu a uvědomit si svoje hodnoty, ale i chyby, dobré a méně dobré činy a propáslé příležitosti k vyššímu poznání. To rozhoduje o jejím pobytu v nižší nebo vyšší nebeské sféře, kde pracuje na svém dalším vývojovém cyklu, ale ještě daleko od Boha.

Cílem každé duše je dosažení dokonalosti. Tento cíl trvá eóny let a člověk stojí teprve na jeho začátku. Dosažení dokonalosti znamená duchovní existenci v blízkosti Boha.

Bůh a jeho vysocí pomocníci mají kdykoliv možnost nahlédnout do životní kroniky člověka a proto je možno právem říci, že Bůh je vševědoucí. Jen v jednom se podstatně mýlíte:

⁺ Rozhovory č.1, str. 21

⁺⁺ Rozhovory č.2, str.25

„Bůh zná naší budoucnost, ví, jak se rozhodneme a co nás čeká.“ Bůh daroval člověku při jeho stvoření jako jeden z hlavních životních atributů vedle lásky a moudrosti i svobodnou vůli a proto nemůže vědět dopředu, kterým směrem se vaše svobodná vůle obrátí. Neovlivňuje ji, protože by jednal proti vlastním zákonům. Jistě tuší, jak se jeho stvoření rozhodne, protože zná až do nejjemnější podstaty jeho duševní strukturu, ale výsledek dopředu neví. Bylo by absurdní věřit, že od vás vyžaduje rozhodnutí o něčem, co již předem pevně stanovil.

Pevně stanovena je jen doba odchodu a karmická zákonitost, ale o té nerozhodl Bůh. Její působení vzešlo z vašich skutků, z vaší svobodné vůle.

Opravte si ve svém myšlení i další církevní omyl, učení o jediném Bohu ve třech osobách. Bůh Otec je jen jedna osobnost, ne tři. Kristus není Bůh, je synem Božím a Duch svatý jsou všechny vysoké čisté bytosti, Boží pomocníci, přenášející sílu a pomoc Boha a Krista na člověka. Přímé spojení s Bohem nebo Kristem není možné, jejich sdělení a poslání přicházejí k lidstvu prostřednictvím jejich čistých pomocníků. Chraňte se před každým, kdo prohlašuje, že hovoří jménem Boha nebo Krista !

Bůh se zrcadlí ve svých dílech tak jako malíř ve svých obrazech. Ale není dílem samým, tak jako malíř není obrazem, který vytvořil.

„...na nebesích...“

Vesmír, životní prostory svých stvoření, stvořil Bůh působením své vůle, světla a síly. Planety s hmotnou životní strukturou byly stvořeny jako poslední pro duchovní bytosti, které jimi uvolňovanou negativní energií zhmotňovaly svoje původní jemné fluidální tělo, takže nebylo schopné existence v polohmotném nebo nadhmotném prostoru.

Již nejnižší sféry, obklopující Zemi, považuje člověk za nebe a pod vlivem nesprávných konfesionálních nauk se domnívá, že po smrti přichází přímo do nebe k Bohu, do očistce nebo do pekla. Sféry obklopující Zemi jsou vývojovým prostorem. Čím více stoupá duše ve své čistotě, tím více stoupá ve svém vývojovém cyklu a tím vyšší je sféra, v níž žije.

Peklo není prostor, ale stav duší zatížených těžkým porušením Božských zákonů. Tyto duše, často bez vědomí, že již zemřely, prožívají ve svém vědomí i nadále všechny hrůzy, které samy prováděly nebo zavinily. Cítí fyzickou bolest, strach, cítí se ohrožovány, činí ve svých reálných představách i nadále zlo, které zůstává, mnohdy celá staletí, pevnou součástí jejich vědomí, než se podaří božím pomocníkům obrátit je na cestu poznání a dobra.

„... Tvé jméno budiž posvěceno...“

Jméno Bůh a Kristus není prázdný zvuk. Je v nich uložen nesmírný potenciál síly, pomocné energie. Jestliže člověk klesá pod tíhou životních problémů nebo oslaben nemocí není schopen modlitby, stačí zvolání, vroucí vyslovení jména Bůh nebo Kristus, které ho spojí s jejich silou a pomocí. V tomto jméně je mysticky skryto spojení s Bohem a Kristem.

Víte z vlastních zkušeností, že voláte-li jméno svého spoluzijícího, podílejí se vibrace vyslovených tónů na hodnotách vašich dalších styků. Tón hlasu a slov zrcadlí vnitřní stav a toho, kdo vám naslouchá nejen ušima, ale i srdcem, nemůžete mýlit.

Odvykejte si brát jména Bůh a Ježíš nadarmo. Znáám dobře vaše výrazy, nechci je sám vzít do úst, jimiž zneužíváte a pošlapáváte z nich vycházející vibrace síly, lásky a připravenosti vám pomoci. Uzavřete se do svého nitra, soustředte se na jméno Bůh nebo Kristus a poznáte, o čem hovořím. Vyslovujte ve svém nitru tato jména během dne, tak často, jak jen je vám možné. Zajišťují vám ochranu, pomoc, poznání a vnitřní harmonii.

Pokračování v ROZHOVORECH č. 21.

Duše zemřelých

Nikde nemá lidská fantazie tak rozsáhlé pole působení jako v oblastech, o nichž člověk ví, že existují, ale nejsou jeho rozumem a hmotnými smysly pochopitelné.

Tyto oblasti začínají za hranicemi hmotné zákonitosti a jsou životním prostorem nadzemských bytostí, tedy i smrtí z fyzického těla uvolněných duší, jejichž jemnou životní substancí nejsou všichni lidé schopni vnímat.

Počátkem všech životů byl a zůstává tvořící Duch, alfa a omega všeho a všech, člověkem nazývaný Bůh. Protože Bůh stvořil životy „ke svému obrazu“, jsou i jeho vývojově nejvýše stojící stvoření, lidé, ve své pravé podstatě nesmrtelnými duchovními bytostmi. Jsou nositelé části svého Tvůrce, Božské jiskry, ducha. Během inkarnace na hmotné planetě buduje a oživuje duch jejich hmotné tělo a ovlivňuje svými impulzy, přenášenými na nervovou soustavu pomocí duše veškerou aktivitu jeho orgánů. Po smrti fyzického těla se vrací ve své původní fluidální formě zpět do nadzemských sfér.

Mnozí se ptají, proč většinou hovoříme o duši a ne o duchu. Duch a duše jsou nedělitelná jednotka. Životní substance ducha je tak jemná, že není schopná přímého spojení s hmotou, proto potřebuje obal, duši, která přenáší jeho impulzy na hmotné tělo. Výraz duše je lidmi více používán než výraz duch, ačkoliv se, znovu zdůrazňuji, jedná o nedělitelnou jednotku.

Ctnosti a nectnosti člověka nezůstávají po jeho smrti zapomenuty a na Zemi. Duše si je odnáší jako část své struktury do nadzemí. Mnohé duše nesplnily úkol svého pozemského života a zatížily se dalšími karmickými závazky, jiné splnily mnohem víc než si předsevzaly a vracejí se naplněny duchovními zisky, jiné splnily svůj úkol jen částečně. To se projevuje v jejich duchovní zralosti a čistotě jako rozhodující podmínky pro posmrtný pobyt v nadzemské sféře, jim určené, příštím domově⁺.

⁺ Rozhovory č.2, str. 25

Jestliže duše nesplnila před zrozením předsevzatý úkol, zůstává vývojově stát, až svoje provinění dalšími reinkarnacemi odčiní a je opět volná pro vývojový růst.

Tak jako jsou dobří, méně dobří a zlí lidé, jsou dobré, méně dobré nebo zlé i odešlé duše, které lidé nazývají anděly nebo demony.

Andělé jsou vysoké, čisté bytosti, které mají přístup do všech duchovních sfér, v nichž se zdržují duše, procházející vývojovým cyklem. Démoni jsou vázání jen na nízké, zemi blízké sféry, odkud nepříznivě ovlivňují člověka. Vibrace čistých vyšších sfér jim způsobují bolest a nejsou je schopni snést. Proto je i pro člověka nejsilnější ochranou proti negativním silám morální čistota a láska.

Tisíce odešlých duší vnímají, že velké množství na zemi žijících lidí nevěří na posmrtný život a hledají mediální jedince, aby na sebe upozornily voláním: „My žijeme, my jsme nezemřely!“ Spojení duší žijících na zemi s dušemi světa nadhmotného není zázrak, ale přirozená, na přírodních zákonech založená realita. Nevědomé a vědomé spojení s neviditelnými anděly, ale i s demony provází člověka po všechnu dobu jeho existence. Nevědomě jsme jimi ovlivňováni formou inspirace, vědomě dochází k vzájemnému dorozumění pomocí senzitivních jedinců, médií.

Udržováním aktivního spojení s nadzemským světem jsou známí nejen staří Řekové. Indové, egyptští zasvěcenci, vůdci Židů, Ježíš sám, ale i ostatní národy planety Země v epochách minulých i v době současné. Kultura, sociální struktura a odlišné podmínky jednotlivých zemí nebyly a nejsou pro tuto činnost rozhodující. I nejprimitivnější kmeny přírodních národů měly a mají svá média. První křesťané nebyli vedeni člověkem, ale Svatým duchem, čistými anděly, pomocníky Boha a Krista, kteří jim přinášeli a vysvětlovali duchovní pravdy a zákony.

Stvořitel neposuzuje člověka podle jeho společenské prestiže, národní přináležitosti, náboženství nebo bohatství. To všechno jsou životní podmínky, stvořené člověkem. Pro Boha je rozhodujícím činitelem vnitřní a vnější hodnota lidského myšlení, jed-

nání a potenciál Lásky, kterou jsme schopni uvolňovat v soužití s životy ostatními.

Všechna Božská stvoření tvoří celek, lišící se jen vývojovým stadiem na cestě ke svému životnímu úkolu: dosažení vnitřní čistoty a návrat ke svému Tvůrci. To znamená, že všechny životy jsou navzájem výše či níže vyvinutými bratry, kteří se po ukončení svého vývojového cyklu opět vrátí ke společnému Otci.

Jedním z rozhodujících aspektů pro spojení s vyšším astrálním světem je vnitřní čistota a vnější morální hodnoty média, jehož životní sílu používají přicházející bytosti k vlastním projevům. Čisté bytosti vracejí po ukončení seance tuto sílu médiu zpět. Negativní síly ji nevracejí, ale zneužívají ji k ovládnutí všech, kteří je poslušně následují.

Médium, které vyžaduje za pomoc a sdělení nadhmotného světa peníze a odměnu je nejlépe pomíjet. Vyžaduje poplatek za něco, co mu nepatří a čistí duchovní pomocníci se od něho odvracejí. Jeho sílu využívají jen nižší nebo úplně nízké astrální síly s cílem podmanit si co nejvíce lidí a odvést je od cesty k Bohu, což se jim většinou podaří.

Člověk, oslepený jejich „pravdou“, která je často odtahována z jeho vědomí a podvědomí, věří všemu bez rozmyšlení a zkoušení. Často až příliš pozdě pozná, že podléhá nedobрым vlivům a povelům, zaměřených proti jeho okolí i proti sobě samému. Tam, kde hledal pravdu nachází klam a zotročování.

Nízko vyvinuté duchovní bytosti jsou schopny prekognace, kterou ho zpočátku získávaly, jen v malém rozsahu a jakmile dosáhnou svého cíle, změni svoji taktiku a dohánějí často svoje příznivce k duševním nemocem nebo k dobrovolné smrti.

Čisté duchovní bytosti přicházejí prostřednictvím média, které bylo na svůj úkol připravováno již před zrozením. Přicházejí s láskou, odmítají násilí a respektují svobodnou vůli člověka. Neradí mu, která čísla má volit pro velkou výhru, co má dělat, aby dosáhl úspěchu nad svými protivníky, nebudí v něm strach hrůznými předpověďmi a varováním, neovlivňují jeho hmotné podmínky a průběh života, které vycházejí z karmické závislosti, ale chrání ho, pomáhají mu a vedou ho k poznání smyslu

a úkolu života. Toto poznání mu otevře brány všeho, po čem touží.

Ten, kdo sám šíří čistou, doposud nepoznanou pravdu, musí počítat s výsměchem, pochybnostmi a odmítáním. Přesvědčivě šířit tuto pravdu může však jen ten, kdo ji sám žije. Tomu nevadí výsměch ostatních, protože si ho dovede vysvětlit a veden silou lásky odpouští všem nevědomým.

Nevíra v nová poznání není na Zemi ničím neobvyklým. Když byl na pařížské universitě poprvé předveden telefon, prohlásil jeden z nejvyšších a nejváženějších profesorů Sorbonny celý systém za „švindl“. Tento švindl se stal v několika málo letech až dodnes nezbytným průvodcem a pomocníkem člověka.

Víra je nesmírná síla, zvedající každého z nás jen tak vysoko, jak jsme schopni vystoupit. U mnohých z nás, hlavně u mladých lidí, vyvolávají slova víra a Bůh, zneužívaná celá staletí k bezohlednému udržování moci nad člověkem a hmotným ziskům, skepsi. Používají raději názvu „síla kosmická nebo univerzální“, což je v podstatě totéž. Není důležité, jak tuto životy a celý vesmír udržující sílu nazýváme, ale jak dodržujeme její zákony, platící pro všechny a pro všechno.

Tyto zákony však přizpůsobil a přizpůsobuje člověk, který není schopen ve svém nízkém duchovním vývoji jejich pravdu a pravou podstatu pochopit, vlastního poznání. Proto přicházejí vyšší čisté bytosti, nazýváme je proroky nebo duchovními učiteli, aby nám vysvětlily jejich význam pro lidský život, jeho úkoly a cíl. Přicházejí skromně, bez nároků a slávy, ve jménu lásky a s touhou pomoci svým bloudícím bratrům.

Ne každý, kdo se cítí médiem, je schopen čisté Boží pomocníky přijmout. Mnoho je těch, kteří se cítí povolání, ale jen velmi, velmi málo je vyvolených. Zkoušejte než uvěříte, uvažujte a pozorujte, jak daleko plní Božské zákony Lásky a dobře ten, kdo vám je předkládá. Mnohá média tvrdí, že jimi hovoří Kristus, ale jejich chování a život odpovídají spíše jeho protivníku, Satanovi.

Člověk je to, co věří. Víru nezískáváme násilím a vzbuzováním strachu z trestajícího Boha, očistce a pekla, ale pozorováním

života kolem nás otevřenýma očima. I ten nejprimitivnější život přináší důkazy existence svého Tvůrce a nezměřitelné Lásky, kterou všem stvořením projevuje, pokud jsou připraveni ji přijmout. Tato Láska stojí za vším a se všemi, kteří ji uznávají.

Tak jako Petr volal na Genezaretském jezeře plný důvěry a přesvědčení: „Pane, pomoz mně nebo utonu“ a Pán ho zachránil, budeme i my vyzvednuti nad hladinu záplav životních úzkostí a bídy, budeme-li mít dostatek důvěry a lásky k prosbě a volání: „Pane pomoz mně ! Mé síly nestačí !“

*Já vím, že život je jen cestou domů.
Jen dlouhá cesta zpět.
Ta pravda vadí, strašně vadí tomu,
Kdo ji chce nevidět.*

Anděla Janoušková: „Po karmelských stezkách.“

Kritika a pomluvy.

„Nesudte, abyste nebyli souzeni !“

Věta plná hluboké pravdy, která připomíná, že nejen za každý náš čin, ale i za každé slovo neseme plnou karmickou zodpovědnost nejen v životě současném, ale i v budoucím.

Kritizování, pomluvy a lhaní jsou velmi rozšířenými nectnostmi lidského života. Děláme je automaticky, bez přemýšlení. Stálým opakováním vrostly do našeho vědomí a je jen málo těch, kteří proti nim bojují. Necháváme jejich růstu volný průběh, rozšiřujeme a přijímáme se zájmem všechno, čemu lidově říkáme „drby“, pro které najdeme vždycky dostatek času a příležitost předávat je s vlastními přídávky dál. Tlačí-li nás někdy sem tam trochu svědomí, okamžitě najdeme přesvědčivý důvod: „Chceme přeci pomoci nejen postiženému samotnému, ale i ostatním, jde nám o spravedlnost a pravdu.“ Jak šlechetné ! Je tomu opravdu tak ?

Pravdu si většina z nás vysvětluje podle vlastních názorů a úsudků, bez ohledu na mínění, názory a pravdu druhého. Pomoci chceme nejprve sobě, protože kritika, odsuzování a pomluvy vycházejí většinou ze sympatie nebo antipatie, ze snahy zalíbit se ostatním, ze závisti, žárlivosti, ze strachu o ztrátu vlastní prestiže nebo toho, co se domníváme vlastnit a ovládat.

Jestliže jsme svědky určitého nedostatku, nesprávného jednání a slov, která poškozují chybujícího nebo někoho z bližních, je naší povinností prohovorit je přímo s ním, upozornit na možné nedobré následky a případné konsekvence a dále mlčet. Tím jsme splnili svoji povinnost a celý problém by měl pro nás skončit. Ale u mnohých teprve začíná informováním a varováním všech známých a přátel a často končí radostným závěrem: „Říkal jsem to pořád, nyní se má slova potvrdila.“

I kdyby tomu tak bylo, zůstává otázka, zda jsme to řekli postiženému přímo a nehovořili jen za jeho zády, nakolik jsme mu pomohli uvědomit si jeho jednání nebo slova, jestliže nebyla správná. K tomu pomáhá i otázka: „Jak to dělám já sám ?“

Upozornit na chyby, které poškozují nejen jejich původce, ale mnohdy i ostatní, je naší povinností. Začít však musíme u něho samého, ne u jeho nadřízených nebo přátel. Nevidíme do jeho nitra, neznáme jeho vnitřní smýšlení, často neznáme dostatečně ani jeho vnější životní podmínky, abychom mohli pravdivě posuzovat, co ho k danému jednání přivedlo. Všichni nenosí svoje myšlenky a představy na veřejný trh.

Jestliže vám někdo vypráví o ostatních, mlčte nebo odmítněte s klidem a s úsměvem další rozhovor s odůvodněním, že postižený není zde, aby mohl vysvětlit důvody svého jednání nebo slov. Každý problém má dvě stránky. Většinou vnímáme jen stránku obrácenou k nám, druhá stránka nás nezajímá. Pravda vyžaduje objektivně poznat stránky obě.

Přemýšlejme, jak bychom sami jednali v situaci, kterou odsuzujeme. Učme se shovívavosti k ostatním a přísnosti k sobě samým. Shovívavost vychází z lásky k bližnímu a láska vychází z Boha. Pomluvy, kritizování, posuzování vycházejí z negativního pramene, jehož autosugesce dobrovolně přijímáme a poslušně vykonáváme.

Žijeme na Zemi, abychom se učili poznávat. Poznáme-li, že jsme se jmenovanými nectnostmi vůči někomu provinili, hledejme cestu k omluvě a náhradě, k přátelskému stisku rukou, i když nás to stojí přemáhání. Vlastní domýšlivost a falešný stud nás často zdržují, až bývá pozdě.

Ten, kdo za zády svých přátel pomlouvá, kritizuje, odsuzuje, je více k politování než ten, kdo se, i když ne vždy nevědomě nebo v dobrém úmyslu, prohřešil. Jeho chyby vycházejí od něho samotného, ale ten, kdo roznáší překroucenou pravdu, se prohřešuje tolikrát, kolik lidí vaši kritiku nebo pomluvu přijímá a roznáší dál. Jste pramenem, který může být začátkem mnohdy strhujících a ničících proudů.

Začněte kontrolou myšlení a sebe sama. Odmítejte útoky tichošlápků a hlídačů svých spolužijících. Každý má dost k hlídání u sebe sama. Jestliže zvládnete chyby a slabosti vlastní, nebudou vás zajímat pomluvy a kritizování ostatních. To je cesta k získání cenných sympatií a přátelství, k lásce k bližnímu, jednomu z podstatných úkolů pozemského života.